

عنوان مقاله:

تاثیر شعر درمانی بر افسردگی و امیدواری و احساس گناه مراجعین بهزیستی

محل انتشار:

هفتمین همایش ملی مطالعات و تحقیقات نوین در حوزه علوم تربیتی، روانشناسی و مشاوره ایران (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 10

نویسندگان:

حمید بدیعی سبزواری - کارشناسی ارشد روانشناسی عمومی، دانشگاه آزاد اسلامی واحد نیشابور، ایران، نیشابور

مصطفی بلقان آبادی - استاد، دانشگاه آزاد اسلامی واحد نیشابور، ایران، نیشابور

خلاصه مقاله:

پژوهش حاضر با هدف بررسی اثربخشی شعر درمانی بر افسردگی، امیدواری و احساس گناه انجام شده است. پژوهش حاضر از لحاظ هدف از نوع تحقیقات کاربردی می باشد. و از لحاظ روش پژوهش حاضر یک مطالعه آزمایشی و میدانی با طرح پیش آزمون پس آزمون با گروه گواه یا کنترل می باشد. جامعه مورد مطالعه این پژوهش 80 نفر از مراجعین بهزیستی (مرد و زن) که برای گرفتن خدمات مشاوره ای به مراکز بهزیستی سبزواری مراجعه کردند. نمونه آماری این پژوهش شامل 30 نفر می باشد. این افراد از گروهی 80 نفری با پاسخ به آزمون افسردگی بک، و دیگر آزمون ها انتخاب شدند و به دو گروه آزمایش (15 نفر) و کنترل (15 نفر) تقسیم شدند به منظور گردآوری داده ها از پرسشنامه های افسردگی بک (1987)، امیدواری اشنایدر و همکاران (1991) و احساس گناه گلوگر و جونز (1992) استفاده شد. برای تجزیه و تحلیل داده ها در سطح توصیفی از میانگین، انحراف معیار و ... استفاده شده است و در سطح استنباطی از تحلیل کوواریانس استفاده شده است. یافته های تحقیق نشان داد که میانگین متغیر افسردگی و احساس گناه در گروه آزمایش کمتر از گروه کنترل است و میانگین متغیر امیدواری در گروه آزمایش بیشتر از گروه کنترل است. با توجه به معناداری اثر عضویت گروهی، این به معنای این است که شعر درمانی توانسته است بر کاهش افسردگی و احساس گناه و افزایش امیدواری مراجعین بهزیستی اثربخش باشد.

کلمات کلیدی:

شعر، شعر درمانی، افسردگی، احساس گناه، امیدواری

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1140786>

